

Ének: 173 Nem vagyunk mi magunkéi

Imádság:

Kegyelmes Isten!

A szent keresztségben a bűnök bocsánatának és az új életnek ígéretét adtad,
mindnyájunkat Krisztus testének tagjává tettél.

Megvalljuk neked, hogy testvéreinktől elszakadva
saját gondjaink és örömeink bűvkörében élünk.

Ragaszkodunk rontó szokásainkhoz és a haragot rejtegetünk szívünkben,
nem fogadjuk be egymást

és engedjük, hogy a múlt hibái ma is megkötözzenek.

Nagy szeretetedből légy irgalmas hozzánk és szabadíts meg a bűntől!

Emlékeztess ígéretedre, amelyet a keresztségben tettél,

hogy valóban új életre támadjunk,

és egymással békében éljünk! Ámen!

Lekció: 2 Móz 33,12-23

Textus: János 1,43-51

Keresztyén Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A mai történetünk két kevésbé ismert tanítvány elhívásáról szól. Jézus megszólította Fülöpöt, aki viszont elhívta Nátánáelt is, hogy találkozzon Jézussal. Amikor tanítványok elhívásáról olvasunk, vagy saját magunkra, mint Jézus tanítványaira gondolunk, akkor igen gyakran elvégzendő feladatok, Jézus szolgálatával együtt járó tennivalók jutnak eszünkbe: emberhalászat, igehirdetés, de legalábbis valami szervezés jut eszünkbe. Ez nem tévedés, hiszen Jézus mindig feladattal bízta meg tanítványait. Azonban a tanítványságnak van egy másik lényeges vonása: a látás, a megértés. Jézus mindennek előtt és minden munkák közben azt akarja, hogy értsük meg, ő kicsoda és lássuk, mit tesz a világban. A tanítvány csak akkor maradhat tanítvány, ha mindig látja és érti Mesterét és Urát, Jézust.

A ma felolvasott történet a szembenézés és a meglátás története. Jézus szolgálatának kezdetén néhány ember belenézett Jézus arcába és meglátott ott valamit, amit nem mindenki látott meg. Jézus pedig rátekintett Nátánáelre és olyat látott benne, amit mások nem láttak. Ezzel az őszinte szembenézéssel kezdődik Jézus szolgálata.

A két tanítvány közül Fülöp felfedezte Jézusban a Messiást. Nem csak egy embert, nem csak egy tanítót látott benne, hanem valakit, akiről Mózes és a próféták írtak. Fülöp tehát az ígéretek, a legfőbb ígélet beteljesülését látta Jézusban. Mózes és a próféták nem csak saját koruknak írtak. Mózes otthont ígért a vándorló népnek, de az örök nyugalom az ígélet földjén túl várja majd őket. A próféták az igaz királyról szóltak, akinek a békéje nem hasonlítható egyik földi király uralmához sem. Mózes és a próféták a Szabadítóról, a Királyról, a hatalmas Uralkodóról szóltak. Lényegben Nátánáel is ezt látta meg Jézusban: Isten Fia, Izráel király – így szólította Jézust. Vagyis Jézusban látta meg a Királyt, akinek Isten azt mondta a 2. zsoltárban: „Az én

Fiam vagy te, ma nemzettek Téged.” Az ő felismerésük nem abból áll, hogy összevetik a próféciát és Jézus személyét és a kettő között egyezést látnak. Nem arról van szó, hogy a próféciákat Messiás-bizonyítékoknak tartották volna. Gyakran próbáljuk megmagyarázni az embereknek, hogy lám több ezer évvel ezelőtt megjövendölték Jézus érkezését, ezért nekünk hinni kell benne. A hit azonban nem így működik. Attól, hogy bebizonyítunk valakinek valamit, még nem fog hinni. A bizonyítékokkal legfeljebb elháríthatunk bizonyos akadályokat, de észérvektől még senki sem lett hívővé. Fülöp és Nátánaél Jézusban az ember ősi reményének beteljesülését látta. Nem bizonyítékot, hanem hajtást láttak, ami után jön majd a gyümölcstermés. Az Izráelnek ígért boldogság kezdetét, a gyógyulást reményét, a béke uralmának hajnalát látták benne. Mindazt a jót, amit Isten elgondolt az ember számára – ott Jézusban észrevették. Amikor Messiásnak, Izráel királyának, Isten Fiának mondják őt, akkor Isten boldogító tervét látják beteljesülni.

Nátánaél és Fülöp boldog felismerése Jézussal kapcsolatosan azért állhat távol tőlünk, mert mi nem várunk, nem remélünk sokat Jézustól, Istentől. Talán azért van ez, mert nem Jézustól várjuk sorsunk jobbra fordulását, a világ üdvözítését. Jézustól legfeljebb negédes érzéseket várunk, amelyektől megnyugszunk. Vagy az erkölcsök megjobbítását várjuk tőle, de nem a világ újjáteremtését. Vagy egyenesen lemondunk arról, hogy bárki is igazságot tudna szolgáltatni a háborúban elűzött földműveseknek, bárki is békét tudna teremteni nem csak a lelkünkben, hanem a családjukban, országunkban, és az egész világon. Nátánaél és Fülöp a felkent uralkodót látta Jézusban, mert nem fogadta el, hogy Heródes és Augusztusz irányítsa a világot. Izráel királyát látták, mert nem fogadták el, hogy a gyűlölet és a kapzsiság uralkodjon közöttünk. Isten Fia, Izráel királya – Jézus Krisztust azok látják meg és ismerik fel, akik mernek hinni, akik vállalják a reménnyel járó csalódásokat.

Ez azonban Jézus és Nátánaél találkozásának egyik fele. Nem csak ők ismerték fel Jézust, hanem Jézus is ismerte őket. Sőt, Jézus előbb ismerte őket, mint hogy találkoztak volna egymással. Jézus ezt mondta Nátánaélról, hogy ő egy igazi izraelita, akiben nincs álnokság. „Honnan ismersz?” - kérdezte ő. Jézus azt mondta neki, hogy látta őt a fügefa alatt mielőtt Fülöp odahívta volna. Jézus tehát látta Nátánaélt úgy, hogy nem volt ott. De nem csak erről van szó, hanem Jézus látta Nátánaél belső tisztaságát, őszinteségét, egyenességét, aki kimondja, amit gondol és keresi az igazságot. Jézus távolról is látta azt, ami a legfontosabb és leglényegesebb a későbbi tanítványában. Jézus azonban nem csak a jót látta. Amikor a rekkenő hőségben találkozott a samaritánus asszonnyal a kútnál, akkor tudta, hogy a legnagyobb hiánya nem a szomszédosság, amiről az asszony hosszan beszélt. A legnagyobb hiánya az volt, hogy nem volt igaz társa – mert őt férje volt már és a mostani férfi nem volt a férje. Jézus tehát azt is látta, hogy milyen akadályok, milyen hiányok vannak az emberben. Jézus Isten Fia, Mindenható Király, de mindannyiunkban ismeri azt, ami érték, ami szép, ami hasznos. És mindannyiunkban ismeri és tudja azt, ami hiány, ami lehűz, ami nem egyenes bennünk. Jézus lát minket a templomban, a boltban, a gyerekeink között és tudja, mi lakik a szívünkben. Jézus kézbe vette sorsunkat és lassan vagy hirtelen gyorsasággal teret ad az igaz lelkesedésnek, a kitartó hűségnek, a megfontolt hitnek, az őszinte buzgóságnak. De kezébe veszi hűtlenségünket, oktalanságunkat,

makacsságunkat – tisztítja gondolatainkat, erősíti hűségünket, elveszi gőgünket. A férfiak tehát belenéztek Jézus arcában és Isten irgalmának napfényét látták. Jézus pedig rátekint az emberre, és látja, ami benne lakik.

Azonban ezzel nincs vége, nem zárul be a kör. Jézus azt mondja Nátánaélnak, hogy ennél nagyobb dolgokat fog látni. Milyen nagyobb dolgokat? Később látja majd, ahogyan Jézus a vizet borrá változtatja. Számos sokkal nagyobb csodát és jelet lát majd Jézus körül. Van azonban az ígéretnek egy másik része is. Jézus utal egy ószövetségi történetre, amikor így szól: „Meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak, és leszállnak az Emberfiára.” Jézus szavai utalnak Jákób történetére, aki testvére elől menekülve elaludt egy helyen. Teljesen elfáradt, követett a feje alá és álmában egy álmot látott. Látott egy lépcsőt aminek a teteje az égig ért, az alja pedig a földön állt. És ezen a lépcsőn angyalok jártak le és fel a menny és Bétel között, ahol Jákób aludt. Majd az üldözött ősatyához az Úr maga szólt: neki ígérte a földet, amelyen aludt és megerősítette, hogy nagy néppé fogja tenni. Az üldözött Jákób tehát látta a megnyílt eget és Isten angyalait, akik azon az éjszakán összekötötték a mennyei dicsőséget azzal a földdel, amelyen Jákób az életéért futott. Az angyalok megerősítették, hogy a veszedelmes jelent dicső jövőendő követi majd.

Amikor Jézus arról szólt, hogy a tanítványai látni fogják az eget megnyílni és az angyalokat felszállni és leszállni az Ember Fiára, akkor önmagát, mint az új Bételt, Isten új szentélyét mutatta be. Benne látjuk meg újra, hogy Isten összekapcsolja a mélységet a magassággal, a keserű jelent a boldog jövőendővel. Ebben az ígéretben nem egy történetre kell gondolunk, hanem egy egész életre. Jézus élete során látták a tanítványok Isten jelen van az Ő Fia életében és szolgálatában. Mint ahogy mi is Jézusban, az ő csodáiban, az ő halálában és feltámadásában látjuk meg, hogy megnyílik az ég és Isten biztosít minket szeretetéről. A vak meggyógyításában, a béma meggyógyításában, halálban és dicsőséges feltámadásában láttuk meg tisztán, hogy velünk van az Isten az ő Fia által és szeretetét közel hozza. Jézus szavai által, a vele való naponkénti közösségben, az úrvacsorai vendégségben kapcsolódik össze az ég és a föld. Ezekben a pillanatokban jutnak fel oda imádságaink és jönnek alá a mennyei áldások. Ezekben az áldott pillanatokban éljük át, hogy keserű sorsunk össze van kapcsolva a mennyyel. Ekkor sejlik fel előttünk, hogy Jézusban beteg lelkünk megelevenedik, testünk dicsőségesen támad fel. Jézus megígérte: látjuk az eget megnyílni és az angyalokat eljönni hozzánk. Láttuk az angyalokat a feltámadásban és látni fogjuk az utolsó napon is. Jézus hitet ad nekünk.

Jöjj és lásd! - mondja Isten nekünk is. Ez a látás néha fájdalmas, mert Isten arra mutat rá, amit nem akarunk, nem merünk látni. Máskor Isten látására bátorít: lásd meg, amid van, szolgálj, kövess. De a legfontosabb, hogy lássuk meg az angyalokat, akik az ige körül és Jézus asztalánál összekötik a mennyet és földet, a bűnös embert és Szent Istent. Várjuk és reméljük, hogy Jézus Krisztus által Isten szent lehelete, vigasztaló igéje átjárja életünk mélységeit és dicsőségre fordítja szégyenünket. Ámen!

Ének: 470 Úr Jézus nézz le rám